

Politică în numele lui Dumnezeu

13 aprilie 2005

Gili Cârstea

Zilele trecute au fost marcate de efuziunea generală produsă de omagiile aduse vieții și operei papei Ioan-Paul al II-lea. Pe lângă moralitatea și implicarea lui viguroasă în cauze sociale moderne, pontiful de la Vatican a fost aplaudat în special pentru aportul la demolarea comunismului în Europa și pentru implicarea fără precedent a unui papă în cauza ecumenismului. Despre acestea am scris într-un articol recent.

Astăzi aș vrea să vorbim despre un subiect destul de puțin cunoscut sau abordat în ce privește ecumenismul Vaticanului.

Dacă sfântul scaun este așa pornit spre unitatea trupului lui Hristos după Vatican II, dacă suveranul chiar a emis o enciclopică în acest scop (Ut unum sint) și a cutreierat realmente globul spre a aduna în jurul Vaticanului religiile lumii, cum se face că Biserica Romano-Catolică (BRC) nu este membră a Consiliului Ecumenic al Bisericilor (CEB)? Și încă o întrebare interesantă: Dacă Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea se arată și ea tot mai interesată de unitatea în Hristos (având delegați permanenți la CEB, participând la sute de dialoguri inter-confesionale și declarând public faptul că fragmentarea creștinismului este “un scandal” ce trebuie rezolvat), de ce nu este nici ea membră în CEB?

Vaticanul nu poate accepta intrarea în CEB din două motive foarte importante. Primul ar fi că BRC nu este o biserică la fel ca alte biserici, ci biserica universală din sânul căreia au plecat, regretabil, toate celelalte biserici creștine. Suveranul pontif nu este un alt cap de biserică, ci Capul tuturor bisericilor și locțiitorul lui Hristos pe pământ. Al doilea motiv, nedeclarat, este că BRC urmărește un alt gen de ecumenism decât CEB. În timp ce mișcarea ecumenică vizează unirea bisericilor creștine, ecumenismul de Vatican urmărește înfrățirea tuturor religiilor și aducerea lor sub sceptrul sfântului Petru. Acest lucru a fost cât se poate de vizibil în toate inițiativele Vaticanului pe subiectul luptei pentru pace, așa cum s-a întâmplat la Assisi.

Reprezentanții ai tuturor religiilor au fost adunați să se roage lui Dumnezeu împreună, sub diferitele nume sub care este El cunoscut lumii, demonstrând astfel recunoașterea validității oricărei căi spre divinitate, atâta timp cât oamenii acceptă pacea în termenii ecumenismului de Vatican. Bisericele care au refuzat această ofertă s-au trezit brusc sub oprobiul internațional, iar țările lor s-au confruntat cu situații extrem de neplăcute.

Biserica noastră are și ea o problemă cu mișcarea ecumenică. Deși înalți funcționari adventiști sunt membri în cele mai importante comisii ale CEB, cum este Credință și Ordine, până acum nu am aderat la CEB în calitate de membru. Ca și BRC, Biserica Adventistă nu se consideră (încă) o altă biserică, egală cu celelalte și asemănătoare cu ele. Ca și BRC, ea are un statut aparte și o misiune diferită de CEB, dar încă atrasă de ideea unei împărății pământești, dacă națiunile ar fi dispuse să accepte distinctivitatea ei denominațională. În special sabbatul. Ca și BRC, ea contează pe imagine și diplomatie spre a-și promova înaltele idealuri, sperând să înlăture rezerva cu care încă suntem priviți prin implicări tot mai frecvente în cauze sociale. Lumea trebuie să vadă ce vecini de nădejde pot fi adventiștii.

Acestea sunt motivele pentru care, deși nu sunt membre ale CEB, ambele biserici sunt profund implicate în mișcarea ecumenică, în unele direcții chiar cu inițiative novatoare. Fiecare speră să aducă împărăția lui Dumnezeu pe pământ pe calea ei, dar folosind aceleași mijloace: diplomatie, tehnici de promovare moderne, negocieri, campanii de imagine, educație superioară, proiecte de asistență socială, stil de viață sănătos, implicare în cauze nobile, alianțe strategice. Într-un cuvânt, politică în numele lui Dumnezeu.

Hristos a spus că împărăția Lui nu este din lumea aceasta, și că urmașii Lui nu vor putea fi apreciați de lume indiferent ce ar face. Pe El lumea L-a urât deoarece arăta că "lucrările ei sunt rele" (Ioan 7:7).

Lumea nu s-a schimbat. Ea aplaudă – și îi declară "sfinți" – pe cei care "mărturisesc" că lucrările ei sunt bune, și îi urăște pe cei care demască și condamnă căile ei.

Biserica rămășiței nu va reuși niciodată să atragă lumea la Hristos prin diplomatie și politică. Deși acestea sunt cele mai eficiente mijloace pe care le cunoaște lumea, ele nu vor primi niciodată binecuvântarea divină. Hristos a arătat că singurul mijloc acceptabil în împărăția luminii este descoperirea neprihănită, cunoașterea și prezentarea caracterului lui Dumnezeu.

Pe această planetă, toți cei care vor dori să trăiască "cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prizonieri" (2 Tim 3:12). Aceasta a spus Pavel. În anul 2005, noi vedem că toți cei care fac politică în numele lui Dumnezeu sunt aplaudați. Și nu înțelegem deloc ce se întâmplă...